

December 2011.

Počúvať Pána v bratskom spoločenstve.

„...Mať s nami spoluúčast', znamená mať ju s Otcom i Jeho Synom, Ježišom Kristom. Porov. 1Jn 1,3. Tento život v komunite s Bohom a náš život v spoločenstve je vlastným cieľom hlásania evanjelia, je cieľom obrátenia na kresťanstvo. To, čo sme videli a počuli, to vám chceme oznámiť, aby ste mali spoluúčast' s nami. Porov.: 1Jn 1,3. A viac, toto podvojné spoločenstvo – spoločenstvo s Bohom a medzi nami, je nerozdeliteľné...“ Benedikt XVI

Príprava na stretnutie

Stánok stretnutia

Flp 2,1-4

Sol 5, 12-28

Štúdium: 5 črt spoločenstva

- prečítať úryvok pochádzajúci z konšpektu Cesta do spoločenstva (viď text nižšie). Dlhšie sa zastav pri úryvkoch z Písma svätého a pouvažuj, čo Boh chce od Teba skrze prečítané texty
- porozmýšľaj o svojom spoločenstve, nakoľko je podľa vzoru prvej kresťanskej komunity opísanej v nižšie napísaných textoch.
 1. **vzájomná starostlivosť**. Jn 17, 24. Jn 14,31. Poznať podľa biblie znamená mať rád láskou, ktorá vzniká z dôverného a vzájomného poznania. Je to prvá podmienka kresťanského spoločenstva.
 2. **zdieľanie sa s druhými**. Jn 17,1. Jn 17,10. Ak si môžeme povedať tieto slová, tak sme na vysokom stupni kresťanského spoločenstva.
 3. **znášanie cudzej t'archy**. Jn 10,17-18. Flp 2,9-11. Vzájomne si niest' bremená.
 4. **podriadenie sa**. Jn 15,10. Jn 11,42. Napr. poslušnosť animátorovi alebo moderátorovi. Je to znak duchovnej zrelosti.
 5. **služba**. Jn 10,10b. Úloha každého spoločenstva je slúžiť cirkvi a svetu. Podľa vzoru služby, ktorú koná Najsvätejšia Trojica Osôb voči svetu. Vďaka tomuto prejavu lásky sme sa stali členmi Božieho kráľovstva. Každé spoločenstvo existuje za cieľom služby človekovi. Je to apoštolát spoločenstva.

prečítaj:

Benedikt XVI. Katechéza z 5. mája 2006.

Benedikt XVI. Katechéza z 29. marca 2006.

alebo

Benedikt XVI. Rím, 7.2.2011.

... pápež poukázal na podstatné prvky kresťanskej existencie v spoločenstve Cirkvi. Urobil tak s použitím úryvku zo Skutkov apoštolov...: „Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách“ (Sk 2,42)... Pápež poukázal na dôležitý prvok existencie Cirkvi, ktorým je spoločenstvo: „Obsah tohto slova môžeme pochopiť v kontexte Nového zákona a apoštolskej tradície. Jednu z veľkých definícií communia podal svätý Ján na začiatku svojho prvého listu: „Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli, na čo sme hľadeli a čoho sa naše ruky dotýkali, to zvestujeme... Čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami. Ved' my máme spoločenstvo s Otcom a s Jeho Synom Ježišom Kristom“. (1 Jn 1,1-4)“... Pápež Benedikt XVI. ďalej pokračoval: „A tak sme sa dostali k ďalšiemu základnému prvku existencie Cirkvi, o ktorej sa zmienil svätý Lukáš: lámanie chleba. Evanjelista sa v tomto bode vracia k Emauským učeníkom, ktorí spoznajú Pána pri lámaní chleba. A odtiaľ sa pohľad vracia ešte viac dozadu, k hodine Poslednej večere, keď Ježiš v lámaní chleba rozdáva seba samého, stáva sa chlebom pre nás a anticipuje svoju smrť a vzkriesenie. Lámanie chleba – svätá Eucharistia je stredobodom Cirkvi, musí byť i stredobodom nášho kresťanského a nášho kňazského života. Pán sa nám dáva. Vzkriesený vstupuje do môjho vnútra a chce ma premeniť, aby mi umožnil vstúpiť do hlbokého spoločenstva s ním. Takto ma otvára i pre všetkých ostatných: „My mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe“ (1 Kor 10, 17), hovorí svätý Pavol. Lámanie chleba – týmto je vyjadrené aj zdieľanie, odovzdávanie našej lásky iným. Sociálny rozmer, delenie sa nie je morálny dodatok, ktorý je pridaný k Eucharistii, ale je jeho súčasťou. Jasne to vyplýva z verša Skutkov apoštolov. „veriaci ... mali všetko spoločné“. Budme pozorní na to, aby sa naša viera vyjadrovala vždy v láske, v spravodlivosti jedným voči druhým a aby naša spoločenská prax bol inšpirovaná presvedčením; že viera žije v láske. ... Ako posledný pilier existencie Cirkvi Lukáš zmieňuje "modlitby". Hovorí o

nej v množnom čísle: modlitby. Čo tým chce povedať? Pravdepodobne myslí na účasť prvej komunity v Jeruzaleme na modlitbách v chráme, na zriadenie spoločných modlitieb. Tak sa kladie dôraz na dôležitú vec. Modlitba, na jednej strane, musí byť veľmi osobná, má ma zjednotiť v najväčšej hĺbke s Bohom. Musí to byť môj boj s ním, moje hľadanie jeho, moja vďaka jemu a moja radosť v ňom. Nejde nikdy o moju súkromnú záležitosť, o moje individuálne „ja“, bez vzťahu k iným. Modliť sa je vždy v podstatnej miere modlitbou „nás“ Božích detí. Iba v tomto „my“ sme deti nášho Otca, ktorého nás Pán naučil prosiť. Len toto „my“ nám otvorí prístup k Otcovi. Na jednej strane, naša modlitba sa musí stávať stále viac osobnejšou, dotýkať sa a prenikať stále hlbšie jadro nášho „ja“. Na druhej strane musí byť vždy živá modlitbou spoločenstva, jednotou tela Kristovho, aby ma skutočne pretvorila obšľastňujúca láska Boha.

alebo

Benedikt XVI.: Tradícia - vernosť Duchu Svätému. V Ríme, dňa 3.5.2006

„Drahí bratia a sestry, dnes sa opätovne zastavíme nad témou apoštolskej Tradície, ktorá má veľký význam pre život Cirkvi. Druhý vatikánsky koncil v tejto súvislosti zdôraznil, že Tradícia je apoštolská predovšetkým vo svojom pôvode: „Boh vo svojej veľkej dobrotivosti rozhodol, aby všetko, čo zjavil na spásu všetkých národov, sa navždy zachovalo neporušené a prechádzalo z pokolenia na pokolenie. Preto Kristus Pán, v ktorom sa dovršuje všetko zjavenie najvyššieho Boha (porov. 2 Kor 1, 20; 3, 16; 4, 6), prikázal apoštolom, aby hlásali všetkým ako zdroj všetkej spasiteľnej pravdy a mravného poriadku evanjelium (Dei verbum, 7). Koncil poznamenáva, že toto úsilie bolo verne zachované apoštolmi, ktorí ohlasovaním slova v príkladoch a poučeniach podali všetko, čo sa dozvedeli z úst Kristových, zo styku s ním a z jeho skutkov, alebo čo spoznali pod vplyvom Ducha Svätého (tamtiež). S apoštolmi, dodáva koncil, spolupracovali aj muži, ktorí z vnuknutia toho istého Ducha Svätého predložili blahozvešť spasenia písmom (tamtiež).“

Apoštolí pokračujú v žatve

„Predstavení eschatologického Izraela, teda apoštolí – aj oni Dvanásti, ako bolo kmeňov vyvoleného ľudu –, pokračujú v žatve, ktorú začal Pán, a robia to predovšetkým verným odovzdaním daru, ktorý prijali, dobrej zvesti o kráľovstve, ktoré prišlo k ľuďom v Ježišovi Kristovi. Ich počet nevyjadruje iba pokračovanie svätého pôvodu, dvanástich kmeňov Izraela, ale aj univerzálny účel ich poslania – priniesť spásu až na kraj zeme. Môžeme to pochopiť v symbolike čísel, ktoré majú v semitskom svete veľký význam: dvanásť je násobkom čísla tri, dokonalého čísla, a štyri nás privádza k štyrom základným bodom, a teda k celému svetu.“

Odovzdávajú to, čo prijali

„Komunita, ktorá sa zrodila z evanjeliového ohlasovania, sa pozná podľa slov tých, ktorí ako prví stretli Pána a boli ním poslaní. Ona vie, že môže rátať s vedením Dvanástich, ako aj ich nástupcov v službe Slova a spoločenstva. Dôsledkom toho je, že komunita sa cíti zodpovedná za odovzdanie radostnej zvesti prítomnosti Pána a jeho veľkonočného tajomstva, ktoré pôsobí v Duchu Svätom, ďalším. Veľmi výrazne to vidíme v niektorých úryvkoch z Pavlových listov: „Odovzdal som vám predovšetkým to, čo som aj ja prijal, (1 Kor 15, 3); „Zverený poklad chráň mocou Ducha Svätého, ktorý v nás prebýva, (2 Tim 1, 14). Veľmi jasne to ukazuje aj jedno staroveké svedectvo kresťanskej viery v spise rímskeho filozofa Tertuliána z obdobia okolo r. 200: „(Apoštolí) už od začiatku dosvedčili vieru v Ježiša Krista a ustanovili cirkvi pre Judeu, a následne, rozptýlení po svete, ohlasovali rovnakú náuku a rovnakú vieru národom a tak zakladali cirkvi pri každom meste. Z nich potom ďalšie cirkvi prebrali ich vieru aj semienka náuky a neprestajne ich premieňajú, aby sa stali cirkvami. Týmto spôsobom sú aj ony považované za apoštolské, ako potomstvo cirkví apoštolov.“

Ich darom je viera

„Druhý vatikánsky koncil uvádza: „A v tom, čo apoštolí odovzdali, je všetko, čo pomáha Božiemu ľudu sväto žiť a rásť vo viere. Takto Cirkev vo svojom učení, živote a kulte ustavične udržuje a všetkým pokoleniam odovzdáva všetko, čím ona sama je, a všetko, čo verí (Dei verbum, 8). Tradícia je teda živým evanjeliom ohlasovaným apoštolmi v jeho celosti, na základe plnosti ich jedinečnej a neopakovateľnej skúsenosti: vďaka ich dielu sa viera odovzdáva ďalším, až po nás samých, až do konca sveta. Tradícia je okrem iného aj históriou Ducha, ktorý koná v histórii Cirkvi prostredníctvom apoštolov a ich nástupcov a verne pokračuje v prvotnej skúsenosti. Svätý Klement Rímsky na konci 1. storočia uvádza: „Apoštolí nám ohlasovali evanjelium poslané Pánom Ježišom Kristom a Ježiš Kristus bol poslaný Bohom. Kristus teda pochádza od Boha, apoštolí od Krista: obaja pochádzajú z vôle Boha. Naši apoštolí sa od nášho Pána Ježiša Krista dozvedeli, že okolo biskupskej služby môžu vzniknúť spory. Preto ustanovili vyvolených a dali im príkaz, aby pred smrťou ďalší vyskúšaní muži prijali ich službu.“

Poslanie, ktoré apoštolom zveril Ježiš, oni odovzdali svojim nástupcom. Okrem skúsenosti osobného stretnutia s Kristom, ktorá bola jedinečná a neopakovateľná, apoštolí odovzdali nástupcom slávnostné poslanie, ktoré dostali od Majstra. Apoštol pochádza z gréckeho termínu apostéllein, čo znamená vyslať, poslať. Apoštolské poslanie, (porov. Mt 28, 19), obsahuje pastoračnú, liturgickú a prorockú službu, zaručenú blízkosťou Pána až do skončenia času. Prostredníctvom apoštolskej služby sám Kristus získava tých, ktorí sú povolaní k viere. Vzdialenosť storočí je prekonaná, Zmŕtvychvstalý sa nám ponúka živý a pracuje pre nás v dnešnej Cirkvi i vo svete.“

Alebo

Encyklika pápeža Benedikta XVI.

Deus Caritas est

LÁSKA K BOHU A LÁSKA K BLÍZNEMU

16. Po doterajších úvahách o podstate lásky a o jej význame v biblickej viere zostávajú nám vo vzťahu k nášmu správaniu ešte dve otázky: Môžeme vôbec milovať Boha, ktorého nevidíme? A možno lásku prikázať? Proti dvojitému prikázaniu lásky jestvuje aj dvojitá námietka, ktorá zaznieva v týchto otázkach. Nikto Boha nevidel – ako ho môžeme milovať? A potom: lásku nemožno prikázať, lebo je to pocit, ktorý tu môže byť a môže byť, ale nedá sa vyvolať vôľou. Zdá sa, že Písmo dáva za pravdu prvej námietke, keď tvrdí: „Ak niekto povie: ‚Milujem Boha, a nenávidí svojho brata, je luhár. Veď kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí‘ (1 Jn 4, 20). Tento text však v skutočnosti nevylučuje lásku k Bohu ako niečo nemožné. Práve naopak, v kontexte Prvého Jánovho listu, ktorý sme práve citovali, sa taká láska vyslovene požaduje, len je tu zdôraznené neoddeliteľné spojenie medzi láskou k Bohu a láskou k človeku. Obe sú tak úzko spojené, že hovoriť o láske k Bohu sa stáva klamstvom, ak sa človek uzatvára pred blížnym, alebo ho dokonca nenávidí. Verš z Jánovho listu treba interpretovať skôr v tom zmysle, že láska k blížnemu je cestou, aby sme stretli Boha, a že zatvárať oči pred blížnym nás robí slepými aj voči Bohu.

17. Boha takého, aký je sám v sebe, vskutku nikto nevidel. Napriek tomu Boh nie je úplne neviditeľný, nezostal pre nás jednoducho nedosiahnuteľný. Boh nás miloval ako prvý, hovorí citovaný Prvý Jánov list (porov. 4, 10), a táto Božia láska sa objavila medzi nami, stala sa viditeľnou tým, že „Boh poslal svojho jednorodeného Syna na svet, aby sme skrze neho mali život“ (1 Jn 4, 9). Boh sa stal viditeľný: v Ježišovi môžeme vidieť Otca (porov. Jn 14, 9). Jestvujú totiž rôzne spôsoby, ako vidieť Boha. V dejinách lásky, ktoré nám podáva Biblia, nám Boh vychádza v ústrety, snaží sa získať si nás – až po Poslednú večeru, až po srdce prebodnuté na kríži, až po zjavenia sa Vzkrieseného a po jeho veľké diela, cez ktoré prostredníctvom apoštolov viedol kroky rodiacej sa Cirkvi. Pán nebol neprítomný ani v ďalších dejinách Cirkvi: stále nám vychádza v ústrety novým spôsobom – prostredníctvom ľudí, cez ktorých prežaruje; cez svoje slovo a sviatosti, zvlášť cez Eucharistiu. V liturgii Cirkvi, v jej modlitbe, v živom spoločenstve veriacich zakúšame Božiu lásku, vnímame prítomnosť Boha a týmto spôsobom sa učíme aj spoznať ju v našej každodennosti. On nás miloval ako prvý a ako prvý nás miluje aj naďalej, preto my môžeme odpovedať na jeho lásku našou láskou. Boh nám neprikazuje pocit, ktorý by sme si nemohli vyvolať vo svojom vnútri sami. Miluje nás, dáva nám vidieť a zakúšať svoju lásku a ako odpoveď na toto Božie prvenstvo môže aj v nás vytrysknúť láska.

V kontexte vývinu vzájomného vzťahu sa jasne ukazuje, že láska nie je iba pocit. Pocity prichádzajú a odchádzajú. Pociť môže byť obdivuhodnou počiatočnou iskrou, ale nevyjadruje úplnosť lásky. Na začiatku sme hovorili o procese očisťovania a vyzrievania, prostredníctvom ktorého sa eros stáva plne sám sebou, stáva sa láskou v plnom význame tohto slova. Je vlastnosťou zrelej lásky zapojiť všetky schopnosti ľudskej bytosti, aby zahrnula človeka v jeho úplnosti. Stretnutie sa s viditeľnými prejavmi Božej lásky môže v nás vyvolať pocit radosti, rodiacej sa zo skúsenosti, že sme milovaní. No také stretnutie sa obracia aj na našu vôľu a náš rozum. Uznanie živého Boha je cestou k láske a súhlas našej vôle s jeho vôľou spája náš rozum, vôľu a city do všetko zahrnujúceho aktu lásky. To je však proces, ktorý neustále prebieha: láska nikdy nie je ukončená ani úplná. V priebehu života sa premieňa, dozrieva, a práve preto zostáva verná sama sebe. Idem velle atque idem nolle⁹ - „to isté chcieť a to isté odmietat“ bolo v staroveku definíciou autentického obsahu lásky, stať sa podobný jeden druhému vedie k spoločnému chceniu a zmyšľaniu. Dejiny lásky medzi Bohom a človekom sú založené práve na skutočnosti, že spoločenstvo vôle rastie do spoločenstva myšlienok a citov a tak naše chcenie a Božie chcenie čoraz viac do seba zapadajú: Božia vôľa nie je viac pre mňa cudzou vôľou, ktorú mi zvonku ukladajú prikázania, ale je mojou vlastnou vôľou, a to na základe skúsenosti, že Boh mi je bližší, než som ja sám sebe.¹⁰ Vtedy rastie odovzdanosť Bohu a Boh sa stáva naším šťastím (porov. Ž 73, 23 - 28).

18. Takto sa presvedčame, že láska k blížnemu v tom zmysle, ako ju hlása Biblia, Ježiš, je možná. Táto láska tkvie v tom, že ja milujem - v Bohu a s Bohom - aj človeka, ktorý mi nie je príjemný alebo ktorého ani nepoznám. To sa môže uskutočniť, len ak vychádzame zo stretnutia s Bohom, ktorý sa stal spoločenstvom vôle a prišiel až po bod, že sa dotkol našich citov. Tak sa naučím pozeráť na každého človeka nielen svojimi očami a svojimi citmi, ale aj z perspektívy Ježiša Krista. Jeho priateľ je aj mojím priateľom. Za vonkajším výzorom druhého vidím jeho vnútornú túžbu po gestách lásky, pozornosti, ktorú nenechám na organizácie tým poverené, akceptujúc ich ako nejakú politickú nutnosť. Pozerám sa Kristovými očami a môžem druhému dať viac, než sú len najnevyhnutnejšie veci: môžem mu darovať láskavý pohľad, ktorý potrebuje. Tu jasne badať nevyhnutnú súvislosť medzi láskou k Bohu a láskou k blížnemu, o ktorej s takou naliehavosťou hovorí Prvý Jánov list. Ak kontakt s Bohom v mojom živote úplne chýba, môžem v druhom človeku vždy vidieť len druhého a nedokážem v ňom spoznať Boží obraz. Alebo ak v mojom živote úplne vynechám pozornosť voči blížnemu, budem chcieť byť len „zbožný“ a plniť si „svoje náboženské povinnosti“, vytratí sa aj môj vzťah k Bohu. Vtedy je takýto vzťah iba korektný, ale bez lásky. Len moja ochota ísť v ústrety blížnemu a prejaviť mu lásku ma robí citlivým aj voči Bohu. Len služba blížnemu otvára moje oči, aby som videl, čo pre mňa robí Boh a ako ma miluje. Svätci – spomeňme si napríklad na blahoslavenú Matku Teréziu z Kalkaty – živili svoju schopnosť milovať blížneho

stále novým spôsobom z ich stretnutia sa s eucharistickým Pánom a naopak, toto stretnutie živilo ich realizmus a hĺbku práve v službe druhým. Láska k Bohu a láska k blížnemu sú nerozlučné, sú jediným prikázáním. Obe však žijú z vľúdnej lásky Boha, ktorý nás miloval ako prvý. Tak už nejde o prikázanie, uložené zvonku, ktoré nám predpisuje nemožné, ale o skúsenosť lásky, darovanej zvnútra, ktorá si zo svojej povahy vyžaduje, aby sa šírila ďalej. Láska rastie prostredníctvom lásky. Láska je božská, lebo prichádza od Boha, spája nás s Bohom a prostredníctvom tohto zjednocujúceho procesu nás premieňa na spoločné „my“, ktoré prekonáva naše rozdelenia a zjednocuje nás, aby nakoniec bol Boh „všetko vo všetkom“ (1 Kor 15, 28).

Priebeh stretnutia

Modlitba

Krátke zdieľanie životom

Čítanie textu a zdieľanie

Metóda – delenie sa zážitkami

Porov.: F. BLACHNICKI: PODSTATNÉ ČRTY CIRKEVNÉHO HNUTIA

- a. Osobný vertikálny vzťah s Bohom Otcom skrze Syna v Duchu sv. Všetci členovia sa majú snažiť o prehĺbovanie viery. Každé cirkevné hnutie má byť hnutím kresťanskej duchovnosti.
- b. Malé skupiny, v ktorých sú vzájomné medziľudské vzťahy. Malé skupiny sú prostredím viery a kresťanského spoločenstva. Hnutie má byť vybudované nie na základe štatútu, ale na zásade živých buniek. Živé bunky sú znakom cirkvi.
- c. Božie slovo ako slovo života. Spoločenstvo má mať metódy stretnutia sa s Božím slovom. Božie slovo je norma pre členov cirkevného hnutia.
- d. Modlitba. Je odpoveď spoločenstva na Božie slovo. V každom cirkevnom hnutí má byť nejaká forma spoločnej modlitby ako stály prvok života spoločenstva.
- e. Metanoia. Premena zmysľania. Premena života. Snaha žiť život podľa evanjelia. Spoločenstvo má reprezentovať evanjeliový štýl života, podriadiť život evanjeliu. Takýto štýl života je forma svedectva voči prostrediu.
- f. Evanjeliová láska Agape. Vzájomne znášanie cudzích tiarch. Odpúšťanie. Vzájomná služba, pomoc s využitím darov. Diakonia patrí k podstatným črtám cirkevného hnutia. Každé spoločenstvo je spoločenstvom služby a chariziem.
- g. Liturgia. Zvlášť eucharistia. Spoločenstvo sa má starať o liturgiu a jej krásu. Liturgia je znakom jednoty a zároveň cez aktívnu účasť na liturgii sa oživuje liturgia miestnej cirkvi.
- h. Vernosť vlastnej charizme. Zároveň sa má budovať jednota s inými hnutiami a spoločenstvami. Zvlášť sa má budovať jednota v lokálnom spoločenstve – farnosť a diecéza. Duch Svätý, ktorý je správcom darov a aj jednoty, k tomu pomáha.
- i. Účasť na misii a evanjelizácii. Všetci členovia majú mať zodpovednosť za spásu sveta. Účasť na rôznych evanjelizačných podujatiach. Cirkev je misijná a aj všetky hnutia sú misijné.

Toto sú najdôležitejšie črty cirkevného hnutia. Ak sú v nejakom hnutí tieto črty, tak je možné povedať, že hnutie je autorealizáciou cirkvi - spoločenstva a že v ňom sa cirkev stáva živou cirkvou. Cirkev sa stáva communion, koinoniou.

Otázky na zdieľanie:

Ku každému bodu môžeme sformulovať nejaké otázky. Dôležité je, aby účastníci nepoužívali naučené frázy, ale aby sa zdieľali z osobných zážitkov spojených so životom v spoločenstve.

Otázky:

- prečo chcem byť v spoločenstve? Či a ako sa menia moje očakávania voči spoločenstvu?
- Aké najťažšie ťažkosti v sebe a v spoločenstve som prežíval/la, prežívam? Čoho sa obávam?
- Čo mi chýba v spoločenstve? A čo som dostal/la?
- Ako vyzerá moje angažovanie v živote spoločenstva? V čom sa prejavuje moje budovanie spoločenstva?
- Ako vplýva na môj život spoločenstvo?
- V čom ma učí a v čom mi pomáha spoločenstvo?

Modlitba na záver

Zasvätenie sa Panne Márii, Matke Cirkvi.

Január 2012.

Počúvať Pána v liturgii

Formu liturgie je potrebné prijímať ako svetlo a ako objektívny obsah, ktorý zjavuje Božiu pravdu. Preto je nutná poslušnosť voči svetlu – voči znakom a symbolom, obradom a liturgickým predpisom. To vyplýva zo zásady svetlo – život. Život má byť podriadený svetlu. Svetlo má byť vtelené do nášho života. A preto je tu úsilie: aby sme najskôr hlbšie vnikli do obsahu liturgického znaku a symbolu, preto je potrebné dať si otázku: čo nám Boh chce preukázať skrze cirkev, daný obrad a liturgický znak?

Porov.: F. Blachnicki.

Príprava na stretnutie

Stánok stretnutia

Lk 8,4-15.

Ako vnímam, chápem a prijímam slovo, ktoré počúvam v Cirkvi? Či je pre mňa na prvom mieste? Snažím sa konať podľa Božej vôle aj v najťažších situáciách? V akých situáciách som sa rozhodol postupovať v zhode s Božím zákonom? A kedy som odmietol Božie slovo?

Prečítaj:

Benedikt XVI.: VERBUM DOMINI 50.

Cirkev prijíma Slovo

50. Pán vyslovuje svoje Slovo, aby ho prijali tí, ktorí boli stvorení práve týmto Slovom. „Prišiel do svojho vlastného“ (Jn 1, 11): toto Slovo nám teda nie je pôvodne cudzie, veď stvorenie vzišlo z dôverného spojenia s Božím životom. Prológ štvrtého evanjelia nám pripomína aj odmietnutie božského Slova „tými“, ktorí „ho neprijali“ (Jn 1, 11). Neprijať ho znamená nepočúvať jeho hlas, nepripodobniť sa Logu. Naopak, tam, kde sa človek napriek svojej krehkosti a hriešnosti úprimne otvorí pre stretnutie s Kristom, začína sa radikálna premena: všetkým, „ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“ (Jn 1, 12). Prijať slovo znamená nechať sa ním formovať, takže sa mocou Ducha Svätého pripodobňujeme Kristovi, jednorodenému Synovi, ktorý pochádza od Otca (porov. Jn 1, 14). Je to počiatok nového stvorenia, v ktorom sa rodí nové stvorenie, nový ľud. Tí, čo veria, teda ktorí žijú v poslušnosti viery, sa „zrodili z Boha“ (Jn 1, 13) a stávajú sa účastnými na Božom živote: synmi v Synovi (porov. Gal 4, 5 – 6; Rím 8, 14 – 17). Keď svätý Augustín komentuje túto pasáž Jánovho evanjelia, sugestívne hovorí: „skrze Slovo si bol stvorený, ale je nutné, aby si bol prostredníctvom Slova aj pretvorený“. 174 Tu sa pred nami vynára tvár Cirkvi, ktorá sa črtá ako skutočnosť definovaná prijatím Božieho Slova, ktoré sa stalo telom a prišlo si postaviť medzi nami svoj prýbytok (porov. Jn 1, 14). Tento prýbytok Boha medzi ľuďmi, táto shekinach/šekina (porov. Ex 26, 1), vyjadrená v starozákonných predobrazoch, sa teraz napĺňa definitívnou prítomnosťou Boha medzi ľuďmi v Kristovi.

F. Blachnicki

Liturgia vo svetle tajomstva Krista Služobníka

Tajomstvo vtelenia Ježiša Krista - centrálna pravda vyznania viery

alebo

KATECHIZMUS KATOLÍCKEJ CIRKVI

I. Prečo sa Slovo stalo telom?

456 S Nicejsko-carihradským vyznaním viery odpovedáme a vyznávame: „On pre nás ľudí a pre našu spásu zostúpil z nebies. A mocou Ducha Svätého vzal si telo z Márie Panny a stal sa človekom.“

457 Slovo sa stalo telom, aby nás zmierilo s Bohom a spasilo: Boh „nás miloval a poslal svojho Syna ako zmiernu obeť za naše hriechy“ (1Jn 4,10). Otec poslal Syna za Spasiteľa sveta“ (1Jn 4,14). „On sa zjavil, aby sňal hriechy“ (1Jn 3,5): „Naša prirodzenosť bola chorá a potrebovala lekára. Padlý človek potreboval toho, kto by ho zdvihol. Prišiel o život a potreboval toho, kto by ho oživil. Stratil účasť na dobre a potreboval toho, kto by ho priviedol späť k dobru. Bol zatvorený v temnotách a potreboval svetlo. Zajatec hľadal záchrancu, porazený pomocníka, utláčaný porobou osloboditeľa. Sú to azda nepatrné a bezvýznamné dôvody, aby pohli Boha zostúpiť a navštíviť ľudskú prirodzenosť, keď bolo ľudstvo v takom nešťastnom a biednom položení?“

458 Slovo sa stalo telom, aby sme tak poznali Božiu lásku: „Božia láska k nám sa prejavila v tom, že Boh poslal svojho jednorodeného Syna na svet, aby sme skrze neho mali život“ (1Jn 4,9). „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život“ (Jn 3,16).

459 Slovo sa stalo telom, aby nám bolo vzorom svätosti: „Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa...“ (Mt 11,29). „Ja

som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa“ (Jn 14,6). A Otec na vrchu premenenia prikazuje: „Počúvajte ho!“ (Mk 9,7). Ježiš je naozaj vzorom blahoslavenstiev a normou nového zákona: „Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás“ (Jn 15,12). Táto láska zahŕňa v sebe naozajstnú obeť seba samého pri jeho nasledovaní.

460 Slovo sa stalo telom, aby nás urobilo „účastnými na Božej prirodzenosti“ (2Pt 1,4): „Preto sa Božie Slovo stalo človekom a Boží Syn sa stal Synom človeka, aby sa človek spojil s Božím Slovom a dostal adoptívne synovstvo, a tak sa stal Božím synom.“ „Lebo on sa stal človekom, aby sme sa my stali bohmi.“ „Keďže jednorodený Boží Syn chcel, aby sme mali účasť na jeho božstve, prijal našu prirodzenosť, stal sa človekom, aby ľudí urobil bohmi.“

II. Vtelenie

461 Cirkve preberá výraz svätého Jána (Jn 1,14), a nazýva „vtelením“ skutočnosť, že Boží Syn prijal ľudskú prirodzenosť, aby v nej uskutočnil našu spásu. Cirkve ospevuje tajomstvo vtelenia v hymnuse, ktorý uvádza svätý Pavol:

„Zmýšľajte tak ako Kristus Ježiš: On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridŕžal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka.

Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži“ (Flp 2,5-8).

462 List Hebrejom hovorí o tom istom tajomstve:

„Preto keď [Kristus] prichádza na svet, hovorí: ‚Nechcel si obeť ani dar, ale dal si mi telo. Nepáčili sa ti zápalné obety ani obety za hriech. Vtedy som povedal: Hľa, prichádzam... aby som plnil tvoju vôľu, Bože““ (Ž40,7-9).

463 Viera v skutočné vtelenie Božieho Syna je rozpoznávacím znakom kresťanskej viery. „Božieho Ducha poznáte podľa tohto: Každý duch, ktorý vyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, je z Boha“ (1Jn 4,2). Také je radostné presvedčenie Cirkvi už od jej začiatku, keď ospevuje veľké „tajomstvo nábožnosti: On sa zjavil v tele“ (1Tim 3,16).

IV. Ako je Boží Syn človekom?

470 Skutočnosť, že v tajomnom zjednotení pri vtelení bola ľudská prirodzenosť „prijatá, nie zničená“ („assumpta, non perempta“), priviedla Cirkve v priebehu storočí k tomu, aby vyznávala plnú skutočnosť tak Kristovej ľudskej duše s jej úkonmi rozumu a vôle, ako aj jeho ľudského tela. Ale prítom zakaždým musela pripomínať, že Kristova ľudská prirodzenosť patrí ako vlastná božskej osobe Božieho Syna, (516) ktorý ju prijal. Všetko, čím Kristus je a čo v ľudskej prirodzenosti robí, patrí „jednému z Trojice“. Teda Boží Syn dáva svojej ľudskej prirodzenosti svoj vlastný spôsob osobného jestvovania v Trojici. Takto Kristus vo svojej duši, ako aj vo svojom tele ľudsky prejavuje božské správanie Trojice:

„Boží Syn... pracoval ľudskými rukami, myslel ľudským rozumom, konal ľudskou vôľou, miloval ľudským srdcom.

Narodený z Márie Panny sa naozaj stal jedným z nás, vo všetkom nám podobný okrem hriechu.“

Alebo

Elementy duchovnosti eucharistie. Počúvanie slova.

Alebo

Duchovnosť eucharistie

Alebo

Zdroj: GKFU Kuzmice

EUCCHARISTIA

Svätá eucharistia završuje uvádzanie do kresťanského života.

Eucharistia je prameň a vrchol celého kresťanského života. Ved' najsvätejšia eucharistia obsahuje celé duchovné dobro Cirkvi. **Sviatosť sa pomenováva aj ako Pánova večera**, lebo ide o Večeru, ktorú Pán slávil v predvečer svojho umučenia so svojimi učeníkmi, a o anticipovanie Baránkovej svadobnej hostiny v nebeskom Jeruzaleme. Ďalej aj ako **Lámanie chleba**, lebo tento obrad, príznačný pre židovské stolovanie, Ježiš použil, keď dobrorečil a rozdával chlieb v úlohe hostiteľa, najmä pri Poslednej večeri. Podľa tohto úkonu ho učeníci spoznali po jeho zmŕtvychvstaní a týmto výrazom prví kresťania označovali svoje eucharistické zhromaždenia. Dávali tým najavo, že **všetci, čo jedia jediný rozlomený chlieb, Krista, vstupujú do spoločenstva s ním a tvoria v ňom jedno telo**. Eucharistické zhromaždenie (po grécky synaxis), lebo **eucharistia sa slávi v zhromaždení veriacich, ktoré je viditeľným prejavom Cirkvi**. Keďže **eucharistia je pamiatkou Kristovej Veľkej noci, je aj obeťou**. Obeťný charakter Eucharistie vysvitá už zo samých slov ustanovenia: "Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás" a "Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás" (Lk 22,19-20). V Eucharistii dáva Kristus to isté telo, ktoré vydal za nás na kríži, a tú istú krv, ktorú vylial "za všetkých na odpustenie hriechov" (Mt 26,28). Eucharistia je teda obeť, lebo sprítomňuje (robí prítomnou) obeť kríža, je jej pamiatkou. Spôsob Kristovej prítomnosti pod eucharistickými spôsobmi je jediný svojho druhu. Povyšuje Eucharistiu nad všetky sviatosti, a preto **eucharistia je "akoby završenie duchovného života a cieľ všetkých sviatostí"**. **V Najsvätejšej sviatosti Eucharistie je obsiahnuté "opravdivo, skutočne a podstatne telo a krv spolu s dušou a božstvom nášho Pána Ježiša Krista, a teda celý Kristus"**. Prijímanie nás odľučuje od hriechu. Kristovo telo, ktoré prijímame vo svätom prijímaní, "je obetované za nás" a krv, ktorú pijeme, "je vyliala za všetkých na odpustenie hriechov". Preto nás eucharistia nemôže zjednotiť s Kristom bez toho, aby nás zároveň neočistila od hriechov, ktoré sme spáchali, a neuchránila pred budúcimi hriechmi.

Alebo

Zdroj: RKFU Podunajské Biskupice

Kázeň: Eucharistické Slnko

Eucharistia je podľa II. vatikánskeho koncilu „prameňom a vrcholom celého kresťanského života“. Ján Pavol II. napísal o

Eucharistii encykliku Ecclesia de Eucharistia (Cirkev žije z Eucharistie), v ktorej hovorí: „Farnosť je spoločenstvom pokrstených, ktorí vyjadrujú a potvrdzujú svoju identitu predovšetkým slávením eucharistickej obety.“ Dnešný sviatok má za cieľ utvrdiť nás a prehliť v tejto pravde: Pre každého kresťana a každé kresťanské spoločenstvo sa Eucharistia má stať centrom celého života. Francúzsky milovník literatúry a dobrodružného života, známy bádateľ Charles de Foucauld (1858 – 1916) prežil začiatkom 20. storočia jedno z najpôsobivejších kresťanských dobrodružstiev. Staval v alžírskych púšti svätostánky, aby „preniesol“ Krista medzi tých, ktorí ho nepoznali a ani nehľadali. Rozhodol sa, že bude žiť v tichu a modlitbe medzi Tuaregmi, hoci nezískal ani jedného z nich, a ktorí ho nakoniec zavraždili. Benedikt XVI. ho v roku 2005 vyhlásil za blahoslaveného. Brat Karol, ako ho nazývali, sa radoval, keď na Sahare všade zapaloval ohne svätostánkov, teda keď zmnohonásoboval eucharistickú prítomnosť v srdci toho národa, ktorý dovtedy nepoznal Pána Ježiša. Kraje, do ktorých sa dostal, porúčal pod nadvládu zvrchovanosti Eucharistie: „Každý deň môžem sláviť sv. Omšu: svätá hostia sa zmocňuje svojho kráľovstva...“, napísal v roku 1904, keď na niekoľko dní prerušil svoju cestu smerom k Tamanrassetu. Bol šťastný, lebo z konárov postavil kaplnku, s krížom na streche. „Ježišovo najsvätejšie Srdce“, zvolal, „vďaka ti za tento prvý svätostánok v krajine Tuaregov. Kiež sa stane začiatkom pre ďalšie! Ježišovo Najsvätejšie Srdce, žiar z hĺbky tohto svätostánku na ľud, ktorý obklopuješ bez toho, aby ťa poznal.“ Aby posilnil toto vyžarovanie hostie na celú krajinu, vyrobil duchovnú mapu, na ktorej hostiu umiestnil ako slnko ponad krajinu. Pre neho to, že Eucharistia bude na tom mieste, znamenalo to isté, ako keď si Ježiš vybral Nazaret za svoje bydlisko a nie iné miesto. Kardinál Walter Kasper sa nechal očariť postavou tohto misionára, dokonca si na vrchu Hoggar v Alžírsku vykoval aj duchovné cvičenia uprostred púšte. V jednom rozhovore povedal: „Dojala ma autentická duchovnosť Nazareta, ticha, počúvania Božieho slova, adorácie, jednoduchosti života a bratstva. Zdalo sa mi, že Charles de Foucauld je príkladom, ako uskutočniť poslanie kresťana a Cirkvi v púšti moderného sveta: poslanie prostredníctvom jednoduchej kresťanskej prítomnosti, v modlitbe s Bohom a v priateľstve s ľuďmi.“ Novinárka Gianni Valentová mu položila otázku: „Ak by sme Charlesa de Foucauld chceli posudzovať podľa bezprostredných výsledkov, povedali by sme, že prehral. Počas jeho života v púšti sa nik z Tuaregov neobrátil. Čo nám to chce povedať?“ Kardinál Kasper odpovedal: „Židovský filozof a teológ Martin Buber povedal, že úspech nepatrí medzi tzv. Božie mená. Ani Ježiš Kristus počas svojho pozemského života nemal úspech. Nakoniec zomrel na kríži a jeho učenci, okrem Jána a jeho matky Márie, sa vzdialili a opustili ho. Ľudsky uvažujúc, Veľký piatok bol porážkou. Skúsenosť Veľkého piatka je súčasťou života každého svätca a každého kresťana. Toto konštatovanie môže byť útechou pre mnohých kňazov, ktorí trpia, lebo nemajú bezprostredný úspech, keďže v našom západnom svete – napriek rôznym pastoračným úsiliam – sú kostoly v nedeľu čoraz prázdnejšie a spoločnosť čoraz väčšmi odkresťančená. Môžeme sa naučiť, že tu nejde o naše misionárske podnikanie, o kultúrnu nadvládu či o cirkevnú moc, ktorú získame pomocou rafinovanej stratégie či rôznych pedagogických, psychologických ťahov. Iste, máme robiť, čo je v našich silách, pričom môžeme využiť aj moderné metódy. No vždy ide o poslanie Boha skrze Ježiša Krista v Duchu Svätom. My sme iba nástrojom, prostredníctvom ktorého Boh chce byť prítomný. On sa musí dotknúť ľudského srdca, otvoriť oči a uši. Cez prítomnosť, modlitbu, jednoduchý život, službu ľuďom a priateľstvo, aké žil Charles de Foucauld s Tuaregmi, žil sám Pán a pôsobil. Jemu musíme prenechať rozhodnutie kedy, ako a kde chce presvedčiť.“ Charles de Foucauld Tuaregom priblížil Krista tak, že do púšte preniesol svätostánok a potom už nerozmýšľal nad stratégiami. Jednoducho žil svoj život modlitby a práce. Nasledovníkov našiel až po smrti. Dnes sa aj my nachádzame uprostred modernej púšte neverectva, bezbožnosti, ľahostajnosti a povrchnosti. Po prvom svätom prijímaní naše deti mnohé neboli hneď druhú nedeľu v kostole, lebo boli v škole v prírode. Rodičia možno už ani nemajú chuť pre to niečo urobiť. Mnohých to ani netrápi. Niektorých to trápi, ale cítia sa v takej menšine, že pre to nič nevedia urobiť. A hoci žijeme v demokratickej slobodnej spoločnosti, a nie v ateistickom totalitnom systéme, nevieme si vydobyť ani základné práva vyznávať svoju vieru, čo patrí k základným právom tolerantnej spoločnosti. Je to možno jeden z najmalichernejších príkladov, a predsa vážny. Čo potom ostatné aspekty našej spoločnosti? Žijeme v modernej púšti nezájmu o Ježiša, nepoznania Ježiša a ľahostajnosti. Mnohí kresťania dnes žijú na takejto púšti aj uprostred svojich najbližších... Kardinál Kasper konštatuje: „V rámci Cirkvi sa stretávame s istou nesmelosťou v obraňovaní a v predkladaní kresťanských právd a hodnôt. Taký postoj často pramení zo slabej viery, straty istoty a z pomýlenia si tolerance s ľahostajnosťou. Charles de Foucauld neprevolával veľké heslá. Jeho postoj sa zrodil z úplne iného presvedčenia. Vychádzal z pevnej a žitej viery, ktorá bola bez veľkých slov silným a odvážnym, no zároveň pokorným svedectvom kresťanského posolstva. Bez toho, aby sa uchádzal o moc, bez provokovania. Koncom roka 1910 napísal: Ježiš stačí. Kde je on, tam nič nechýba. Kto sa o neho oprie, je silný jeho neporaziteľnou silou. Svedectvo tak môže priviesť ostatných, aby rozmýšľali, kládli si otázky, vzbudili obdiv a túžbu žiť takýmto životom podľa kresťanských hodnôt. Veď naša obrana kresťanskej identity Európy bude presvedčivá, ak budeme žiť podľa hodnôt, ktoré obraňujeme. Otec Henri Huvelin, duchovný učiteľ Charlesa de Foucauld, mu v liste 18. júla 1899 napísal: „Oveľa viac dobrá človek koná tým, čo je, než tým, čo hovorí. Dobro sa rodí, ak sme Boží, ak mu patríme.“ A netreba si vymýšľať už nič iné. Stačí „zostať, kde sme, nechať preniknúť, rásť a ustáliť v duši Božie milosti.“ V dnešný deň sme povolaní zamyslieť sa nad významom Eucharistie v našom živote. Eucharistia je Ježiš a Ježiš je pre nás Eucharistia. Môj vzťah k Eucharistii je mojím vzťahom k Ježišovi a naopak. Nedeľná Eucharistia je pre mňa otázkou, čo je centrom a prameňom a cieľom môjho života... Každú sobotu večer máme vo farskom kostole eucharistickú adoráciu. Chodí tam len malá skupinka ľudí. Som však presvedčený, že táto tichá adorácia Eucharistie, tichá modlitba, tichá láska k Eucharistii, znamená, že Ježiš sa zmocňuje svojho kráľovstva v Podunajských Biskupiciach. A verím aj tomu, že si získava ďalšie duše, ktoré sa skôr alebo neskôr ním nechajú dotknúť a očariť. My mu v tom pomáhame autentickým a presvedčeným kresťanským životom, pokorným svedectvom, vierou, hlbokou láskou k eucharistickému Ježišovi. Ak aj nemôžeme byť prítomní pri Eucharistii, ak nemôžeme byť na sv. omši, adorácii, naša túžba by mala smerovať k nej. Ján Pavol II. vo svojej encyklike o Eucharistii pripomína: „Je vhodné v duši neustále pestovať túžbu po eucharistickej sviatosti. Tu sa zrodila prax duchovného prijímania, sľastne rozšírená v Cirkvi a odporúčaná svätými učiteľmi duchovného života. Svätá Terézia Ježišova napísala: „Keď nepristupujete k prijímaniu a nezúčastňujete sa na omši, môžete prijímať duchovne, čo je veľmi výhodné... Tak prijmete veľa z lásky nášho Pána.“ V nedeľu ponesieme eucharistického Ježiša do ulíc. Urobme to s vierou, ako to robil blahoslavený Charles de Foucauld. Sv. Katarína nazvala Sviatosť Kristovho Tela a Krvi eucharistickým Slnkom. Nechajme žiaríť toto eucharistické slnko našu mestskú časť. Amen.

Alebo

INŠTRUKCIA

REDEMPTIONIS SACRAMENTUM - SVIATOSŤ VYKÚPENIA

v Ríme 25. marca, na slávnosť Zvestovania Pána, v roku 2004.

36. Slávenie omše, ako úkon Krista a Cirkvi, je stredobodom celého kresťanského života pre univerzálnu Cirkev, ako aj pre partikulárne cirkvi i pre jednotlivých veriacich, ktorých sa dotýka „rozličným spôsobom podľa rozdielnosti rádov, úloh a činnej účasti“. Takto kresťanský ľud „vyvolený ľud, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo“ prejavuje svoje trvalé a hierarchické usporiadanie. „Všeobecné kňazstvo veriacich a služobné kňazstvo, čiže hierarchické, i keď sa líšia podstatne, a nielen iba stupňom, predsa navzájom súvisia; lebo jedno i druhé má svojím osobitným spôsobom účasť na jedinom Kristovom kňazstve“.

37. Všetci veriaci, krstom oslobodení od svojich hriechov a začlenení do Cirkvi, sú poverení sviatostným znakom vykonávať kult kresťanského náboženstva, aby mocou svojho kráľovského kňazstva vytrvali v modlitbách a spolu chválili Boha, a seba samých prinášali ako živú, svätú, Bohu milú obeť, potvrdenú všetkými svojimi skutkami, aby všade na svete vydávali svedectvo Kristovi a tým, ktorí ich o to požiadajú, vedeli zdôvodniť nádej, ktorá je v nich, na večný život. Preto aj účasť laikov na Eucharistii a na ostatných sláveniach obradov Cirkvi nemôže pozostávať len v čisto pasívnej prítomnosti, ale má byť pravým výrazom viery a krstnej hodnosti.

38. Nepretržité učenie Cirkvi nielen o povahe Eucharistie ako hostiny, ale aj a najmä o povahe Eucharistie ako obety sa má správne pokladať za hlavný kľúč k plnej účasti na takej veľkej Sviatosti zo strany všetkých veriacich. Ak eucharistické tajomstvo „stratí svoju obetnú povahu, pozerá sa naň ako na niečo, čo nepresahuje význam a hodnotu bratského stretnutia a stolovania“.

39. Na podporu a prejavenie aktívnej účasti nedávna obnova liturgických kníh v duchu koncilu ponúka aklamácie ľudu, odpovede, žalmy, antifóny, spevy, úkony, gestá či držanie tela a postarala sa o zachovávanie posvätného ticha v určitom čase, predvídajúc v rubrikách aj účasť veriacich. Okrem toho je daný väčší priestor primeranej slobode, ktorá spočíva v tom, že každé slávenie, zachovajúc liturgické predpisy, možno prispôbiť potrebám zúčastnených, ich chápaniu, príprave ducha a povahe. Vo výbere spevov, hudby, modlitieb a biblických čítaní, v prednese homílie, v príprave modlitieb veriacich, v príležitostných predslovoch a pri výzdobe kostola podľa jednotlivých období je veľká možnosť vniesť do každého slávania nejakú zmenu, čím sa jasnejšie prejaví bohatstvo liturgickej tradície a zohľadnením pastoračných potrieb sa vtláča osobitný znak horlivému slávaniu, aby to napomohlo vnútornú spoluúčasť. Treba si však uvedomiť, že sila liturgických úkonov nespočíva v častej zmene v obradoch, ale v hlbšom chápaní Božieho slova a tajomstva, ktoré sa slávi.

40. Hoci slávenie liturgie má bezpochyby túto vlastnosť aktívnej účasti všetkých veriacich, nevyplýva z toho, že všetci musia nevyhnutne niečo robiť v materiálnom zmysle, okrem predvídaných gest a držania tela, ako keby každý jednotlivец nutne musel mať nejakú špeciálnu liturgickú úlohu. Katechetické vzdelávanie sa má viac usilovať o to, aby sa odstránili povrchné vedomosti a povrchná prax, ktoré sa niekde za posledné roky v tejto veci rozšírili, a aby sa vo všetkých veriacich vždy nanovo vzbudzovalo povedomie veľkého obdivu nad hĺbkou tajomstva viery, ktorým je Eucharistia; pri jej slávení Cirkev stále prechádza k novému „čnostnému životu“, zanechávajúc „staré hriešne návyky“. Pri slávení Eucharistie, ako aj v celom kresťanskom živote, ktorý z Eucharistie čerpá silu a k nej sa obracia, Cirkev padá na kolena ako svätý Tomáš, apoštol, a klania sa Pánovi - ktorý bol ukrižovaný, trpel, bol pochovaný, vstal z mŕtvych - „v plnosti jeho božského jasu a ustavične volá: „Pán môj a Boh môj!“.

41. Na vzbudenie, podnecovanie a udržovanie vnútorného citu pre liturgickú spoluúčasť je veľmi užitočné podporovať, rozvíjať a ustavične rozširovať slávenie liturgie hodín, prijímanie sviatostí a úkony kresťanskej ľudovej zbožnosti. Takéto úkony, „hoci nepatria prísne podľa práva k posvätnéj liturgii, predsa však majú svoju význam a dôstojnosť, treba pokladať za súvisiace s liturgickým poriadkom, najmä ak sú odporúčané a schválené Magistériom, čo platí predovšetkým o modlitbe ruženca“. Okrem toho úkony zbožnosti privádzajú kresťanský ľud k sviatostiam, najmä k Eucharistii, „aj k meditácii nad tajomstvami nášho vykúpenia a k napodobňovaniu krásnych príkladov svätých v nebi, teda robia nás účastnými na liturgických sláveniach nie bez spásonosného ovocia“.

42. Treba pripomenúť, že Cirkev sa nezhrmažďuje z ľudskej vôle, ale je povolaná Bohom v Duchu Svätom a vierou odpovedá na jeho nezištné volanie (lebo po grécky ekklesia je blízka ku klesis, čiže volaniu). Ani eucharistická obeť sa nemá jednoznačne pokladať za „koncelebráciu“ kňaza spolu s prítomným ľudom. Naopak, Eucharistia, ktorú celebrujú kňazi, „je darom radikálne presahujúcim moc spoločenstva. (...) Spoločenstvo zhrmažďujúce sa na slávení Eucharistie absolútne nutne potrebuje vysväteného kňaza, ktorý mu predsedá, aby sa mohlo stať skutočne eucharistickým. Na druhej strane, spoločenstvo nie je v stave samo si dať vysväteného služobníka“. Je bezpodmienečne potrebná spoločná vôľa vyhnúť sa každej pochybnosti v tejto veci a poskytnúť liek na ťažkosť vzniknutú v posledných rokoch. Teda nech sa len opatrne používajú výrazy ako „celebrujúce spoločenstvo“ alebo „celebrujúce zhromaždenie“ - v národných jazykoch „celebrating assembly“, „asamblea celebrante“, „assemblée célébrante“, „assemblea celebrante“ a iné podobné.

43. Pre dobro spoločenstva a celej Božej Cirkvi niektorí veriaci laici podľa tradície správne a chvályhodne vykonávajú daktoré služby pri slávení posvätnéj liturgie. Je vhodné, aby si rôzne úlohy alebo jednotlivé časti tej istej úlohy medzi sebou rozdelili a ich vykonávali.

44. Okrem služby riadne ustanoveného akolytu a lektora medzi spomínanými úlohami sú úlohy akolytu a lektora poverených na určitý čas, s čím sa spájajú aj iné služby označené v Rímskom misáli, ako aj úloha pripraviť hostie, prať liturgické bielizeň a podobne. Všetci „vysvätení služobníci ako aj veriaci laici, ktorí zastávajú úrad alebo službu, nech konajú len to a všetko to, čo im prináleží“, a či už priamo v liturgickom slávení, alebo pri jeho príprave nech sa pričinia, aby sa liturgia Cirkvi konala dôstojne a s vkusom.

45. Treba sa vyhnúť nebezpečenstvu zatienenia dopĺňujúcej povahy medzi činnosťou klerikov a laikov, aby sa tak úloha laikov podrobovala – ako sa hovorí – nejakej „klerikalizácii“, zatiaľ čo vysvätení služobníci si nenáležite berú na seba úlohy, ktoré sú vlastné životu a činnosti veriacich laikov.

46. Veriaci laik, ktorý je povoláný na to, aby pomáhal pri liturgických sláveniach, má byť primerane poučený a vyznačovať sa kresťanským životom, vierou, mravmi a vernosťou Učiteľskému úradu Cirkvi. Patrí sa, aby nadobudol liturgické vedomosti podľa svojho veku, postavenia, životného stavu a náboženského vzdelania. Nech nie je vybratý taký, ktorého menovanie by mohlo vzbudiť počudovanie u veriacich.

47. Je veľmi chvályhodné, že sa zachováva dobrý zvyk, podľa ktorého určení chlapci alebo mládenci, obyčajne nazývaní miništranti, ako akolyti pomáhajú pri službe oltára a podľa svojich schopností dostávajú katechézu primeranú ich úlohe. Netreba zabudnúť, že z týchto chlapcov počas stáročí vzišlo nesmierne množstvo posvätných služobníkov. Je potrebné zakladať pre nich združenia a podporovať ich, a to aj za účasti a spolupráce rodičov, aby pastoračná starostlivosť o miništrantov bola čím účinnejšia. Ak tieto združenia majú medzinárodný charakter, prináleží Kongregácii pre Boží kult a disciplínu sviatostí, aby ich zakladala alebo schvaľovala a potvrdzovala ich štatúty. Do tejto služby pri oltári možno pripustiť dievčatá alebo ženy, podľa rozhodnutia diecézneho biskupa a pri zachovaní stanovených noriem.

Otázky na uvažovanie

- pamätám na to, že celá moja snaha a sila vykonávať služby, pochádza od Boha, z počúvania jeho slova a konania v zhode s ním?
- Všímam si, že cirkev je spoločenstvom osôb, ktorí chcú počúvať Božie slovo v liturgii? Pozastavil som sa nad tým, ako môžem pomôcť druhým členom cirkvi v tomto počúvaní?

Stretnutie v skupine.

Metóda: liturgický kruh ako forma prípravy na slávenie nedelnej Eucharistie....

Priebeh stretnutia

- modlitba k Duchu Svätému
 - zdieľanie sa realizáciou záväzkov určených na predošlom stretnutí
 - vvedenie do liturgického roka, do tajomstva daného liturgického obdobia, slávnosti alebo spomienky.
 - Uvažovanie nad čítaniami z liturgie slova a omšovými textami.
- a. spoločné čítanie textov liturgie slova a aj omšových textov
 - b. čas na osobné rozjímanie nad textami
 - c. vzájomné sa zdieľanie hlavnou myšlienkou liturgie slova, vzájomným prenikaním SZ a NZ, hlavnou myšlienkou v textoch omšového misála. Ako aj úvaha, čo mne Boh osobitne hovorí skrze tieto slová a aká bude moja odpoveď života.
 - d. odpoveď modlitby. Spoločná modlitba. Spontánna, alebo desiatok alebo iné.
 - e. Odpoveď služby – príprava liturgických služieb

POZOR! Služby sú jedným z plodov liturgického kruhu a nie jeho hlavným cieľom. Hlavný cieľ je vnikať do sveta Božích vecí a stála osobná formácia. Preto liturgický kruh môže byť prvkom stálej formácie.

Rozhodnutie

- realizácia odpovede života z liturgického kruhu
- počúvať Božie slovo v liturgii cirkvi – zvlášť v liturgii hodín. Liturgia hodín by mala vojsť do života členov HSŽ. Je to jedna z požiadaviek vnútorného a spoločenského života diakonii HSŽ.

Február 2012

Poslušnosť v cirkvi a v spoločensťve

Poslušnosť Bohu je cestou rústu, a tím i osobní svobody, když souhlasí s přijetím plánu neboli vůle odlišné od své vlastní, která nejenže neponižuje ani neumenšuje, ale naopak je základem lidské důstojnosti. Svoboda je tak také zároveň cestou poslušnosti, protože je poslušností dítěte vůči Otcovu plánu a jí věřící člověk realizuje svou bytostnou svobodu. Je zřejmé, že taková svoboda vyžaduje radostné přijetí toho, že jsme dětmi, protože pouze syn a dcera se mohou svobodně svěřit do rukou Otce, jako to učinil Boží Syn Ježíš, který se zcela odevzdal Otcovi: A když se ve svém utrpení vydal do rukou Židů, velekněží, nepřátelského davu a těch, kdo ho bičovali a ukřižovali, udělal to proto, aby bylo zcela zřejmé, že každá skutečnost nachází svůj pravý význam díky naprosté věrnosti vůči spasitelnému záměru Otce, jenž – jak připomíná sv. Bernard – „nemá zalíbení ve smrti, ale ve svobodné vůli toho, který umírá“.

Z dokumentu Benedikta XVI. Služba autority a poslušnost.

Príprava na stretnutie

Stánok stretnutia

Príklady z biblie

Pozitívne:

- Abrahám. Gn 22,1-11.
- Ester. Est 4,10-16.
- Apoštoli. Sk 5, 27-32.
- Panna Mária, Ježíš.

Negatívne:

- Adam. Gn 3,17-19
- Saul. 1 Sam 15,1-26
- Jonáš. Jon 1

Modlitba

Flp 2,5-11.

Prečítaj

Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života
Instrukce. Služba autority a poslušnost. *Faciem tuam, Domine, requiram*

Koho hledáme?

4. Prvních učedníků, kteří se ještě nejistě a s pochybnostmi vydali na cestu následování nového *Rabbi*, se Ježíš ptá: „Co byste chtěli?“ (Jan 1, 38); jinak řečeno: co hledáte? Z této otázky můžeme vyčíst jiné, zásadní otázky: Co hledá tvé srdce? O co usiluješ? Hledáš sebe sama, nebo Pána, svého Boha? Chceš dosáhnout naplnění svých přání, anebo přání toho, který učinil tvé srdce a chce ho učinit takovým, jak je vidí a zná jen on? Necháváš se přitahovat jen věcmi, které pomíjejí, nebo hledáš toho, který nepomíjí? Sv. Bernard se ptá: „Pane, náš Bože, čemu se máme věnovat na této zemi, která je ti tak nepodobná? Od východu slunce až na jeho západ vidím lidi spoutané starostmi tohoto světa: někteří hledají bohatství, jiní výhody, jiní zas věhlas.“

„Hospodine, hledám tvou tvář“ (Ž 27[26], 8) – to je odpověď člověka, který došel k pochopení jedinečnosti a velkoleposti Božího tajemství a suverenity jeho svaté vůle; ale je to také odpověď – byť pouze nevyslovená a nevyjasněná – každého lidského tvora hledajícího pravdu a štěstí. *Quaerere Deum* [hledání Boha] bylo od počátku záměrem každé bytosti prahnoucí po absolutnu a věčnosti. Mnozí dnes mají tendenci považovat každou formu závislosti za ponižující; k postavení tvora však náleží závislost na jiném Bytí a také – vzhledem k potřebě vztahů – na ostatních tvorech.

Věřící člověk hledá Boha živého a pravého, počátek a cíl všech věcí, Boha ne podle vlastních představ a vlastní podoby, ale Boha, který nás učinil k svému obrazu a podobě, Boha zjevujícího svou vůli a cesty, které k němu vedou: „Ukážeš mi cestu k životu, u tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast“ (Ž 16[15], 11).

Hledat Boží vůli znamená hledat vůli naplněnou přátelstvím a přízní vůči nám, žízňící po naplnění našeho bytí, ale především toužící po svobodné odpovědi naší lásky na jeho lásku, abychom se tak mohli stát nástroji jeho božské lásky. Na takové *via amoris* [cestě lásky] se rozvíjí květ naslouchání a poslušnosti.

Poslušnost jako naslouchání

5. „Slyš, můj synu“ (Přís 1, 8). Poslušnost je především postojem dítěte. Je to způsob naslouchání, který mohou prokazovat svému otci pouze děti, neboť toto naslouchání je prozářeno jistotou, že otec dává svým dětem pouze dobré věci, a proniknuté tou důvěrou, která vede děti k přijetí otcovy vůle s jistotou, že je to k jejich dobru.

To ještě daleko víc platí pro náš vztah k Bohu. Svě plnosti vskutku docházíme pouze v míře, nakolik přijímáme za svůj ten plán, s nímž on nás stvořil ve své otcovské lásce. Poslušnost je tedy jedinou cestou, která vede lidskou osobu, rozumnou a

svobodnou bytost, k jejímu naplnění. Když lidská osoba říká „ne“ Bohu, staví se mimo Boží plán, umenšuje sebe sama a odsuzuje se k pádu.

Poslušnost Bohu je cestou růstu, a tím i osobní svobody, když souhlasí s přijetím plánu neboli vůle odlišné od své vlastní, která nejenže neponižuje ani neumenšuje, ale naopak je základem lidské důstojnosti. Svoboda je tak také zároveň cestou poslušnosti, protože je poslušností dítěte vůči Otcovu plánu a jí věřící člověk realizuje svou bytostnou svobodu. Je zřejmé, že taková svoboda vyžaduje radostné přijetí toho, že jsme dětmi, protože pouze syn a dcera se mohou svobodně svěřit do rukou Otce, jako to učinil Boží Syn Ježíš, který se zcela odevzdal Otcovi: A když se ve svém utrpení vydal do rukou Židů, veleknězi, nepřátelského davu a těch, kdo ho bičovali a ukřižovali, udělal to proto, aby bylo zcela zřejmé, že každá skutečnost nachází svůj pravý význam díky naprosté věrnosti vůči spasitelnému záměru Otce, jenž – jak připomíná sv. Bernard – „nemá zalíbení ve smrti, ale ve svobodné vůli toho, který umírá“.

„Slyš, Izraeli“ (Dt 6, 4)

6. Pro Boha je Izrael dítětem, lidem, který si vyvolil, kterého zrodil a kterému dal růst, kterého vedl za ruku, zvedal ke své tváři a učil chodit (srov. Oz 11, 1-4) a kterému stále dával na důkaz své nejvyšší přízně své slovo, i když tento lid nenaslouchal vždy jeho slovu anebo na ně pohlížel jako na břímě – na „zákon“. Celý Starý zákon je pozváním k naslouchání, a naslouchání stojí ve službě nové smlouvy, kdy – jak říká Pán – „svoje zákony jim vložím do mysli, do srdce jim je napíšu. Budu jejich Bohem a oni budou mým lidem“ (Žid 8,10; srov. Jer 31, 33).

S nasloucháním je úzce spojena poslušnost, svobodná a osvobozující odpověď nového Izraele na nabídku nové smlouvy; poslušnost se tak stává součástí nové smlouvy, ba jejím charakteristickým znakem. Zřetelně z toho vyplývá, že ji lze plně pochopit jen v rámci logiky lásky, důvěrného spojení s Bohem a rozhodného a úplného přilnutí k tomu, který nás definitivně vysvobodí.

Poslušnost vůči Božímu slovu

7. První poslušností tvora je samotná skutečnost jeho existence, v níž se realizuje ono božské *fiat* [staň se], které tvora volá k bytí. Tato poslušnost dochází plného uskutečnění u svobodného tvora, když sebe sama chápe jako dar Tvůrce a říká „ano“ tomu, že pochází od Boha. Tak se uskutečňuje první a opravdový úkon svobody, který je zároveň prvním a základním úkonem opravdové poslušnosti.

Poslušnost vlastní věřící osobě pak spočívá v přilnutí ke Slovu, kterým Bůh zjevuje a sděluje sebe sama a jímž každodenně obnovuje svou smlouvu lásky. Z tohoto Slova prýští život, který se nám dává den co den. Proto se věřící člověk každé ráno snaží o živý a trvalý kontakt se Slovem, které je toho dne hlášáno, rozjímá o něm a sťeží je ve svém srdci jako poklad, který se tak stává pramenem veškeré jeho činnosti i prvním kritériem každého jeho rozhodnutí. Na konci dne se pak s ním konfrontuje, stejně jako Simeon chválí Boha za to, že viděl uskutečnění věčného Slova v malých událostech svého všedního života (srov. Lk 2, 27-32), a svěčuje moci Slova to, co dosud zůstává nenaplněné. Slovo vskutku nepůsobí pouze ve dne, ale stále, jak to Pán říká v podobenství o zasetém semeni (srov. Mt.4, 26-27).

Denní láskyplný kontakt se Slovem učí nacházet cesty života a způsoby, kterými Bůh chce vést své děti ke svobodě; živí duchovní vnímavost vůči tomu, co se líbí Bohu; zprostředkuje citlivost pro jeho vůli i zalíbení v ní; dává pokoj a radost z věrnosti vůči ní i vnímavost a otevřenost vůči všem způsobům vyjádření poslušnosti: evangeliu (Řím 10, 16; 2 Sol 1, 8), víře (Řím 1, 5; 16, 26) a pravdě (Gal 5, 7; 1 Petr 1, 22).

Nelze přitom zapomínat na to, že opravdová zkušenost s Bohem vždy zůstává zkušeností jeho jinakosti. „Mezi Bohem a tvorem nelze postihnout nějakou podobnost, aniž by nebylo nutno mezi nimi zaznamenat ještě větší nepodobnost.“ Mystici a všichni, kteří zakusili úzké spojení s Bohem, nám připomínají, že kontakt se svrchovaným Tajemstvím je vždy kontaktem s Jiným, s vůlí mnohdy tak dramaticky odlišnou od naší. Poslouchat Boha znamená tedy vcházet do „jiného“ řádu hodnot, vnímat nový a rozdílný smysl skutečností, zakoušet nepředstavitelnou svobodu a docházet na sám práh tajemství: „Neboť nejsou mé myšlenky myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému – praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho.“ (Iz 55, 8-9)

Vcházení do Božího světa může vyvolávat strach. Zkušenost takového vcházení, např. u svatých, může ukázat, že to, co je nemožné pro člověka, je možné pro Boha; stane se tak opravdovou poslušností vůči tajemství Boha, který je zároveň „*interior intimo meo*“ a radikálně jiný.

V následování Ježíše, Syna poslušného Otci

8. Na této cestě nejsme sami: vede nás příklad Krista, milovaného Syna, v němž se Otcovi zalíbilo (srov. Mt 3, 17; 17, 5), toho, který nás také osvobodil svou poslušností. On dává inspiraci pro naši poslušnost, aby se i na nás naplnil božský plán spásy. Všechno v něm je nasloucháním Otcovi a přijímáním Otce (srov. Jan 8, 28-29). Celý jeho pozemský život stále vyjadřuje to, co Slovo dělá od věčnosti: nechat se milovat Otcem a bezpodmínečným způsobem přijímat jeho lásku natolik, že samo od sebe nedělá nic (srov. Jan 8, 28), ale stále koná to, co se líbí Otcovi. Otcova vůle je pokrmem, který Ježíše posiluje v jeho jednání (srov. Jan 4, 34) a který jemu i nám přináší bohaté plody zmrtevýchvstání, prozařující radost pramenící z nošení se do samotného srdce Božího, do blaženého společenství jeho dětí (srov. Jan 1, 12). Touto Ježíšovou poslušností „se celé množství stane spravedlivými“ (Řím 5, 19).

Ježíš zůstal poslušný i tehdy, když mu byl podán hořký kalich, který měl vypít (srov. Mt 26, 39.42; Lk 22, 42) a „byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Flp 2, 8). Právě tento dramatický aspekt poslušnosti Syna je proniknutý tajemstvím, které nikdy zcela nebudeme moci pochopit, ale které je pro nás velikou výzvou, protože nám ještě více ukazuje *synovskou* povahu křesťanské poslušnosti: pouze Syn, který zakouší lásku Otce a vrací mu ji celým svým bytím, může dojít k této podobě radikální poslušnosti.

Křesťan, podobně jako Kristus, je ze své definice poslušný. Neoddiskutovatelné prvenství lásky v křesťanském životě nemůže vést k zapomnění toho, že taková láska získala svou tvář a jméno v Ježíši Kristu a stala se Poslušností. Poslušnost tedy není ponížením, ale pravdou, na jejímž základě je založena a uskutečněna plnost lidství. Proto věřící člověk natolik touží plnit Otcovu vůli, že se stává jeho prvotním záměrem. Chce z ní žít tak, jak z ní žil Ježíš. V následování Krista jako jeho

učedník vložila zasvěcená osoba svou vůli v gestu nejvyšší svobody a bezpodmínečné důvěry do Otcových rukou, aby mu tak dala dokonalou a Bohu milou oběť (srov. Řím 12, 1).

Spíše než vzorem každé poslušnosti je však Kristus tím, k němuž směřuje každá opravdová křesťanská poslušnost. Vskutku jen plněním jeho slov se křesťan stává jeho učedníkem (srov. Mt 7, 24), který zachováváním jeho přikázání konkretizuje lásku k němu a dochází Otcovy lásky (srov. Jan 14, 21). Ježíš má centrální místo v každé komunitě jako ten, který slouží (srov. Lk 22, 27), i jako ten, k němuž směřuje vyznání naší víry („Věříte v Boha, věřte i ve mne.“ Jan 14, 1) a jemuž je prokazována naše poslušnost, protože jenom v ní následujeme bezpečným a trvalým způsobem Krista: „Je to skutečně sám zmrtvýchvstalý Pán, znovu přítomný mezi bratry a sestrami shromážděnými v jeho jménu, kdo ukazuje cestu, kterou máme jít.“

Poslušní Bohu cestou lidského zprostředkování

9. Bůh ukazuje svou vůli vnitřními podněty Ducha svatého, který „vede do celé pravdy“ (srov. Jan 16, 13), i cestou mnohých vnějších zprostředkování. Dějiny spásy jsou dějinami mnoha zprostředkování, jimiž se jistým způsobem zviditelňuje tajemství milosti, kterou Bůh naplňuje hlubiny srdcí. I v Ježíšově životě je možno rozpoznat nemálo lidských zprostředkování, s jejichž pomocí poznával, chápal a přijímal Otcovu vůli, důvod svého bytí i trvalý pokrm svého života a poslání.

Zprostředkování, která vnějším způsobem sdělují Boží vůli, mají být rozpoznávána nejen v událostech života a v požadavcích vlastních specifickému povolání, ale jsou vyjádřena také v normách regulujících společný život a v nařízeních těch, kdo jsou povoláni k jeho řízení. Legitimní normy a nařízení vedou v kontextu života církve k poznání Boží vůle a stávají se konkrétní a „podřízenou“ aktualizací evangelijních požadavků, na jejichž základě mají být jak formulovány, tak interpretovány. Zasvěcené osoby jsou nadto volány k následování poslušného Krista v rámci charismatického „evangelijního záměru“, iniciovaného Duchem svatým a ověřeného církví. Právě církev schválením charismatického záměru, jímž je řeholní institut, dává záruku, že inspirace, které jej oživují, a normy, které jej řídí, mohou zajistit cestu hledání Boha a svatosti. Řehole a ostatní ustanovení pro řeholní život se tak stávají zprostředkováním Pánovy vůle: zprostředkováním sice lidským, ale vždy věrohodným, sice nedokonalým, ale zároveň závazným. Jsou tak pro každý den východiskem, které má být zároveň zdokonalováno velkodušným a tvůrčím elánem směřujícím k oné svatosti, kterou Bůh „chce“ pro každou zasvěcenou osobu. Na této cestě má autorita pastorační poslání vést a rozhodovat.

Duchovní intuice zakladatelů a zakladatelek, především těch, kteří silně poznačili cestu řeholního života na celá staletí, kladla vždy velký důraz na poslušnost. Svátý Benedikt se již na začátku své řehole obrací na mnichy slovy: „Obracím se nyní na tebe, kdo se zřkáš vlastní vůle, a chtěješ sloužit ve vojsku Krista, Pána a pravého Krále, chápeš se mocných a přelavných zbraní p

Je třeba brát v úvahu, že vztah autority a poslušnosti je zakotvený v širší souvislosti tajemství církve a že se v ní stává specifickou aktualizací jejího zprostředkovatelského poslání. Kodex kanonického práva vybádá představené, ať „vykonávají v duchu služby svou moc, kterou obdrželi od Boha prostřednictvím služby církve“.

Otázky na úvahu:

- ❖ Čo hľadám v živote? Hľadám splnenie Božej vôle?
- ❖ Dokážem počúvať? Boha, ľudí a seba?
- ❖ Skúšam sa otvárať na slovo? Písmo sv. = Božie slovo v mojom živote.
- ❖ Aké mám myšlienky, reflexie a pocity pri slovách z listu sv. Pavla Filipanom: toto snaženie sa nech vás oživuje, ono bolo v Kristovi, On...sa ponížil a stal sa poslušným až na smrť...?
- ❖ Odkryl som vo svojom živote dva spôsoby Božej výzvy na poslušnosť: vnútorný – vplyv Ducha Svätého a vonkajší – ľudia, predstavení, spoločenstvo, v práci. Doma – muž, žena, rodičia, deti...?

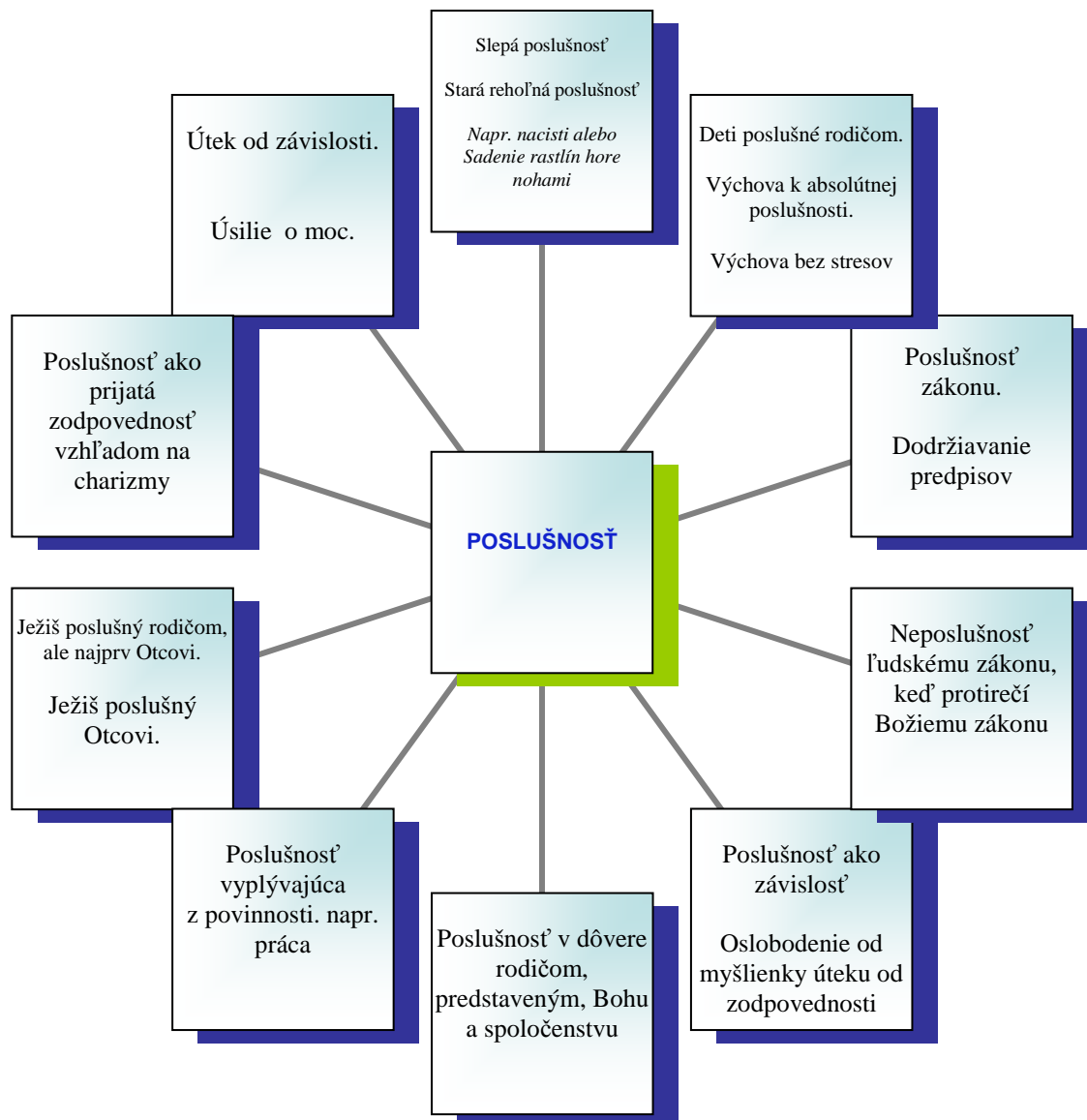
Priebeh stretnutia

Metóda: Evanjeliová revízia života

- Modlitba
- Evanjeliová Revízia Života

VIDIEŤ

Vytvoriť mapu myšlienok na slovo poslušnosť

Čo môže byť žriedlom poslušnosti?

- strach
- dôvera
- láska
- výhodnosť, utiecť od myslenia, ...

POSUDIŤ

Biblické príklady poslušnosti a neposlušnosti (primerane vybrané rôzne príklady podľa skupiny, zvlášť podľa toho, na čo treba obrátiť pozornosť).

- heroická poslušnosť:

Abrahám. Súhlasí so zabitím syna v poslušnosti voči Bohu.

Ester. Je poslušná pestúnovi. Riskuje život. Aby zachránila svoj národ. Využíva svoju pozíciu.

- neposlušnosť

Saul. Zdá sa mu, že má lepší spôsob na uctievanie Boha než ten, ktorý mu ukazuje Samuel. Boh prísne trestá jeho neposlušnosť. Neprijíma jeho ľútosť.

- môžeme si priblížiť aj postavy svätých

sv. Joana z Arcu. Poslušná Bohu. Hoci bola súdená cirkevným súdom, nevzdala sa svojho poslania. 24 rokov po smrti bola očistená a v 20. stor. bola beatifikovaná a kanonizovaná.

Sv. Faustína. Od Pána Ježiša dostala pokyn, aby založila nové rehoľné zhromaždenie. Avšak to neurobila, lebo jej Ježiš odporúčal, aby bola najprv poslušná prestaveným. Ale oni nedali súhlas na to, aby zanechala svoje zhromaždenie.

Sv. Tereza z Kalkaty. Dlhو čakala na biskupov súhlas, aby mohla založiť svoje zhromaždenie... jej zhromaždenie bolo konkrétnou odpoveďou na Boží hlas a potreby prostredia.

Uzávery:

- Boh zjavuje svoju vôľu aj bezprostredne, aj skrze ľudí
- Svätý počúva Boha, poslušnosť má žriedlo v dôvere, nie je symptómom strachu, či pohodlia, ale lásky.
- Boh nám dal svojho Ducha Svätého ako aj rozum. Sme schopní spoznávať jeho vôľu.
- Poslušnosť je tiež prijatie služby zhodne so svojou charizmou ako aj potrebami spoločenstva.

KONAŤ

- Objavil som svoje miesto v cirkvi, v spoločenstve?
- Zhoduje sa moja mienka v tejto veci s pochopením v spoločenstve?
- Dokáže spoločenstvo, v ktorom slúžime počúvať Cirkev hovoriacu hlasom moderátora, poručníka, farára?

Modlitba

Anjel Pána